

[Kristen Amby.]

mode, at det er en Forglemmelse, for det skulde vel ikke være, fordi Ministeren mærker, at her er Svagheden i hele hans Argumentation, eller rettere sagt Svagheden i Lovforslaget, saaledes som det er bygget op efter Ministerens Argumentation.

Ministeren har en ensartet Skattebehandling af en given Indtægt, og jeg har taget et Eksempel med en Indtægt paa 3 000 Kr., ligegyldigt hvor den er tjent, og Ministeren siger saa, det er Udtryk for Retfærdighed, at den samme Indtægt skal svare den samme Skat. Heroverfor har jeg sagt og nøje dokumenteret, at Indtægt og Indtægt er to Ting; med Indtægt er der ikke sagt noget om Indtægtens Købekraft, og Ministeren ved meget vel, at en Indtægt paa 3 000 Kr. her i Byen, som en Arbejder eller en handlende har, ikke har mere end det halve af den Købekraft, som den samme Indtægt tjent ude i en Landkommune har. Med Tal kan man angive, at den er saa og saa mange Procent mindre værd, men jeg mener nu at kunne vurdere det saaledes, at det bliver nogenlunde det halve. I mange Landkommuner vil man ogsaa sige, at den Mand, der har 3 000 Kr. i Indtægt, er velstillet, medens vel ingen vil finde paa at sige, at en Mand, der har 3 000 Kr. i Indtægt i København eller en Storbys, er velstillet.

Det kan derfor ikke være Udtryk for nogen Retfærdighed, at disse to Mennesker behandles fuldkommen ens skattemæssigt. Men det er det, de bliver efter Ministerens Forslag, og det er herved, Ministeren trækker 10 Mill. Kr. fra København hen til Steder, hvor der i denne Sammenhæng ikke er nogen Mening i at trække dem hen. Paa dette, som er en fundamental Indvending mod Ministerens Forslag, har han overhovedet ikke svaret, og jeg forstaar ikke rigtig hvorfor. Jeg synes, Ministeren maa erkende, ligesom alle, der overhovedet har beskæftiget sig med disse Problemer, maa erkende, at paa dette Punkt staar vi over for noget afgørende, og jeg siger derfor igen til Ministeren: Der er mange Ting, der skal undersøges, før man kan gaa til en Udligning, der skal være Retfærdighed i, saa det var vist rimeligt nok, om Ministeren tog imod den hjælpende Haand, jeg rækker ham, og fik en Kommission nedsat.

Det mærkelige er i øvrigt, at Ministeren i en anden Sammenhæng i den samme Tale, hvor han havde Lejlighed til at svare mig, henvendt til det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen, der havde gjort Vrøvl over, at Invalide- og Aldersrente-

nyderne paa Landet ikke fik det samme som inde i Byen, er ganske klar over, at dette er et rimeligt Forhold, fordi den samme Indtægt har mindre Købekraft herinde i Byen, hvilket altsaa vil sige, at Invalide- og Aldersrentenydere skal have mere herinde, af hvilken Grund Staten maa yde mere. Men hvis dette er rimeligt, naar det drejer sig om Indtægterne, hvorfor er det saa ikke rimeligt, naar det drejer sig om Skatterne? (*Indenrigsministeren* [Dahlgaard]: Det er det ogsaa). Saa undrer det mig meget, at Ministeren — naar jeg har anvendt dette som en vigtig Indvending mod Ministerens Skatteforslag, at han behandler Indtægter paa 3 000 Kr. fuldkommen ens, ligegyldigt hvor de er blevet til — slet ikke svarer paa denne Indvending og overhovedet i sit Forslag intet Hensyn har taget dertil — i Forslaget er Skalaen netop ens, ligegyldigt hvor Indtægten er blevet til.

Til Slut har jeg et Par Enkeltheder. Der er for det første Udregningen med Hensyn til den Kommune, som Ministeren mente at kunne regne sig til *maatte* være den Kommune, hvor jeg bor. Ja, det er det saamænd ogsaa. Jeg har aldrig anset mig selv for at være nogen stor Regnemester; da jeg havde faaet fat i min Kommunes Regnskab for 1934—35 og regnede det igennem, troede jeg nu egentlig, jeg havde regnet rigtigt, men en Mand, der er meget klogere end jeg, min ærede Partifælle og gode Ven, Hr. Korsgaard, sagde: Vær nu forsigtig med disse Tal, gaa over i Ministeriet! Jeg gik saa over i Ministeriet, og dér fik man oppe i Statistisk Departement fat i et Eksemplar af det samme Aarsregnskab.

Jeg havde regnet mig til, at det Beløb, vi vilde faa i Lettelse, vilde være omkring 16 000 Kr., 16 000 og nogle Kroner, og Ministeriet fik akkurat det samme Tal ved Udregningen paa Grundlag af det Uddrag af Regnskabet, man havde i Det statistiske Departement, saa det maa være et andet Regnskab, Ministeren taler om, naar han siger, at vi vil faa 22 000 Kr. Naturligvis glæder jeg mig paa Kommunens Vegne over, at Lettelsen bliver saa stor, jeg kan bare ikke hitte ud af, hvordan det kan være rigtigt.

Dernæst takker jeg Ministeren for hans Bemærkninger angaaende min Indvending over for Udformningen af § 14, hvorefter det er Kommunen, der har Pligt til angaaende de Ejendomme, der skal fritages for Grundskyld, at indberette til Oppebørselsmyndighederne, hvor saadan Fritagelse ogsaa skal gælde fælleskommunal